

TABOR MISKELERJEV

Prihod

»Mojster Ugvey, želim se vključiti v kraljevo vojsko, ali lahko vstopim v tabor Miskelerjev in se učim bojevanja?« dekle je globoko zajelo sapo. Ko je v eni sapi povedala vse kar je želela, si je močno oddahnila. Trl jo je občutek, ki ga do sedaj ni poznala. Kaj, če ji ne bo dovolil ostati?

Bila sta v prijetno dišečem prostoru. Po stenah pa so bila obešena različna orožja, ki jih je Ugvey uporabljal v letih svojega učenja bojevanja. Sedela sta za mizo drug nasproti drugega in se pogovarjala. Ugvey se je zravnal na svojem stolu in ji odgovoril.

»Mislim, da bi lahko prišla v vojsko. Vendar moraš vedeti, da te čaka ogromno trdega dela. Seveda pa boš morala najprej opraviti preizkus.«

»Pripravljena sem,« mu je odgovorilo dekle. Čeprav ji ni obljubil, da bo prišla v vojsko, jo je preplaval občutek zmagoslavja. Ugvey jo je vzpodbudno pogledal, vstal iz svojega stola in se odpravil k vratom.

»Začela bova z belim trakom.«

Dekle se je komaj zadrževalo, da ni prhnilo, beli trak je bil trak za začetnike, večinoma dvanajstletne otroke. Stopila sta na svež zrak in se odpravila po naselju, kjer so prebivali bojevniki.

Ugvey je bil star, bele lase je imel spete na tilniku. Okoli glave je imel zlat trak, ki je v Angorski vojski pomenil najvišjo stopnjo znanja. Nosili so ga samo profesionalci in on je zagotovo spadal med te, bil je najboljši. Njegov obraz so krasile starostne gubice, oči pa so strogo motrile bodoče bojevnike pri vaji.

Dekle, ki je stopalo za njim je bilo lepih potez, v bojevnike je gledala samozavestno. Niti z očmi ni trenila, ko je videla moč bojevnikov in bojevnice, ki so se bojevali v bližini. Imela je dolge črne lase, spletene v rahlo kito, ki ji je padala prek ramen. Bila je srednje velikosti in imela je najočarljivejše črne oči, kar si jih lahko predstavljaš. Dolge trepalnice so jo naredile ljubko, koža pa je bila zagorelega odtenka.

Ugvey je kmalu zavil in odprl se ji je razgled na najmlajše bojevnike, oblečene v preproste obleke, za vajo na glavi pa so imeli bel trak.

Dvobojevali so se z lesenimi meči. Ko je vstopil Ugvey, so vsi prenehali vaditi, ter stopili do njega.

Rekel je: »Vasilij DeVien! To je tvoja priložnost, da napreduješ do rumenega traku. Spopadel se boš s to novinko.« Fant je, ki je stopil naprej, je bil koščen, dekletu se je že na prvi pogled zasmilil. Imel je slamnate lase in velike globoko vdrté oči. Dekle je dobilo v roke leseno palico. Še nikoli se ni borila s palico. Vprašujoče je pogledala svojega nasprotnika in gospoda Ugvaya.

Ta ji je odgovoril: »Najboljši preizkus je tisti, pri katerem se moraš zelo potruditi, če česa ne znaš. Začnita.« Ugvey je zadovoljno prikimaval, ko je videl kako se je dekle borilo. Zelo očitno je bila nadarjena bojevnica, ki je že imela nekaj izkušenj. Sicer zagotovo ne v pravem boju, saj ni imela nobene rane. Kmalu je ugotovil, da je tudi zelo iznajdljiva.

Nekaj časa sta si spretno izmenjavala udarce, nato pa je v trenutku Vasilijeve nezbranosti je skočila in mu spodnesla noge. Preden se je fant uspel pobrati, mu je stopila na trebuh. Ugvey je pokimal njenemu nasprotniku in ta je vstal.

Rekel mu je: »Žal ne boš napredoval.« Dekle se je samozavestno nasmehnilo in povsem z ignoriralo fantove jezne besede. Prepričana je bila, da jo sedaj čaka boj z rumenim trakom, ki je drugi najslabši. A se je zmotila, Ugvey jo je odpeljal na bojišče, kjer so vadili bojovníki z zelenim trakom. Zeleni trak je drugi najboljši trak, v njem so bojovníki, ki jim manjka le še malo, pa bodo pristopili k najboljšemu, rdečemu traku.

Poklical je neko dekle, ki so jo imenovali Bliskovita. Tudi onidve sta se spopadli s palicami. Le zakaj se danes bori s palicami, če pa vendar za boj uporablja meč, se je čudilo dekle. Bliskovita je bila zelo dobra v boju s palico, ker se je zelo hitro in spretno premikala, žal pa njeni udarci niso bili preveč močni. Moč je bila njena edina pomanjkljivost, ki ji je manjkala do rdečega traku.

Prva je napadla Bliskovita in hotela onesposobiti nasprotnico z nizom desetih hitrih udarcev. Dekle se jih je komaj ubranilo, nato pa ji je vrnila z močnejšimi udarci. Zdaj se je morala braniti Bliskovita. Presenečeno je ugotovila, da to ni ravno vsakdanja novinka, začela jo je preizkušati. Za trenutek ji je pokazala hrbet, vendar dekle ni zgrabilo za vabo. Bliskovita se je nasmehnila, vendar le za trenutek, nato se je znašla na tleh, s kljuvajočo bolečino na hrbtu. Vsi bojovníki, ki so se zbrali okoli, da bi si

ogledali dvoboj, so se začudili. Ugvay je edini ohranil miren izraz na obrazu. Počasi je spregovoril: »Rdeči trak!«

Dekle je zaslišalo presenečene vdihe, zadovoljna se je nasmehnila in se vzravnila. Ponudila je roko svoji nasprotnici, ki jo je presenečeno sprejela. Bliskovita se je nasmehnila in rekla: »Rdeča.«

Ostali bojevniki so začeli mrmrati, očitno so presodili, da ji ime pristaja. Tako je dekle že prvi dan dobilo spoštovanja vreden vzdevek, Rdeča, po sposobnostih bojevnikov rdečega traku. Novo dekle oziroma Rdeča ne bi morala biti bolj zadovoljna z iztekom tega dneva.

Nato Ugvay je prosil Bliskovito, naj poskrbi, da se bo novo dekle nastanilo. Takoj ko je odšel, so se vsi spet posvetili vajam. Ostali sta samo še Bliskovita in Rdeča. Ko je Rdeča opazila, da ju nič več ne gleda se je sklonila k Bliskoviti: »Žal mi je ker sem ranila tvoj ponos.« Bliskovita se ji je le nasmehnila in zamahnila z roko, kot da to ni nič. To jo je presenetilo, vsi so ji govorili, da bi bojevniki vse dali za svoj ponos.

»Kaj obžaluješ Rdeča, saj si me vendar premagala. Stanuješ lahko pri meni in Beli. Pokazala ti bom kje živiva. Pridi.«

Med Rdečo in Bliskovito je nastalo veliko prijateljstvo, že po poti do hiške, kjer je živela Bliskovita. Rdeča je bila presenečena nad sabo, nikoli ni že od začetka zaupala ljudem. Vse na Bliskoviti pa je bilo tako pristno in ne zlagano, da je človeka skoraj prisililo, da ji je zaupal. Prispeli sta do hiške. Bila je majhna, zgrajena iz temnega hrastovega lesa.

Ko ste vstopili, je v njiju udaril nežen vonj po sivki. Bliskovita je Rdečo odvedla v neko sobo, kjer je bila na sredini miza dvignjena dvajset centimetrov od tal, okoli nje pa so bile razporejene blazine. Blazine so bile edina mehka stvar, ki jo je opazila v taboru. V kotu sobe je bilo majhno ognjišče, nad katerim je bil privezan lonec. Na polici zraven sta bili dve poslikani posodi in pribor v istem stilu. V drugem kotu so bili različni kosi svile, po stenah pa so bile različne tapiserije, slike in pesmi. Bliskovita si je odvezala meč in odložila palico ter lok in tul. Svoje dolge lase je osvobodila trdega repa, da so ji prosto padali prek ramen. Rdeča si jo je поблиžje ogledala. Bila je nekoliko višja od nje, imela je dolge zlate lase, komaj vidno prifrknjen nos, lica polna ljubkih pegic in velike modre oči.

»Pridi, da ti pokažem sobo, kjer boš spala.«

Odvedla jo je skozi ena od štirih vrat. Prišli sta v majhno sobo z enim oknom, ki je bilo zagrnjeno z tanko zaveso, a skoznjo za čuda ni prodrli niti

en sončni žarek. Po stenah ni bilo nobenih slik. V sobi je bila tudi nočna omarica, postelja in manjša omara. Soba ni bila nič posebnega, izstopal je le poseben obešalnik za oklep.

»To je tvoja soba, lahko se vseliš. Vzemi si čas, danes še ne boš imela tako hudih treningov. Druga in tretja vrata vodijo v mojo in Belino spalnico. Četrta vrata vodijo v kopalnico.« Že je hotela iti, a se je še nečesa spomnila in se je vrnila nazaj ter rekla: »Saj res, skoraj bi pozabila. Bele ni, ker je šla v samostan, kjer je odraščala. Vrne se čez kakšen mesec. Jaz grem zdaj v svojo sobo, če me kaj potrebuješ, samo potrka na vrata.« Nato je odšla.

Rdeča je zavzdihnila in odprla nahrbtnik, v katerem je imela svoje stvari, ki jih je kupila pri izdelovalcu mečev. Imela je vadbena oblačila, lok in puščice v tulu, bodalo, oklep in palico. Ko je poskušala dokaj neuspešno urediti sobo, je vstala, da bi poiskala Bliskovito. Ker ni vedela katera vrata vodijo v njeno sobo, se je odločila da bo poskušala.

Najprej je potrkala na prva vrata, ker ji ni nihče nič odgovoril je sklenila, da bo potrkala na druga vrata. Ko je potrkala, se tudi v tej sobi ni nič zganilo, zato je vrata počasi odprla. Ta soba je bila ravno tako velika kot njena, po stenah so bile obešene najlepše slike kar jih je Rdeča kdajkoli videla. Vse je bilo tako...čudovito. Nato je za sabo zaslišala korake. Otrpnila je in preden bi se lahko premaknila, je na njeno ramo nekdo položil roko.

»Mislim, da Bela nebi bila ravno vesela če bi ji kdo gledal v sobo.« Ko je Rdeča zaslišala prijazen glas Bliskovite, ji je odleglo.

»Oprosti, nisem vedela, katera soba je tvoja, ker te ni bilo v nobeni. Kje pa si bila?«

»Bila sem v kopalnici, pridi greva v mojo sobo.« Ko je Rdeča vstopila v Bliskovitino sobo je ugotovila, da so njene slike skoraj tako lepe kot Beline.

»Kaj pa bomo vadili jutri?« je nato rekla Rdeča.

»Streljanje s kratkim lokom. Urnik je napisan v dnevni sobi. Vedno me lahko vprašaš, kaj imaš na urniku, ker vedno gledam še za rdeči trak, če bi me Ugvey morda povišal. Zdaj pa se pohiti stuširati, ker mojster Otis ne trpi zamujanja pri svoji uri lokostrelstva v temi.«

Rdeča je vstala in se odpravila v kopalnico. Ko je stopila vanjo, se je morala začuditi. Pričakovala je kad z vročo vodo, kakršne je bila navajena. Zagledala pa je čeber, velik ravno toliko, da se je lahko stlačila vanj, nad njim pa je bil sod, poln vode. Ko je rahlo zavrtela kljuko za odpiranje vode je ven pritekla ledeno mrzla voda. Prijelo o je, da bi zakričala, a si je v

zadnjem trenutku premislila, saj je Bliskovita zagotovo ne bi razumela. Hitro je nalila vodo v čeber, se še hitreje okopala in se ogrnila z brisačo, ki je bila na vratih. Nato se je oblekla in že hotela iti iz kopalnice, ko je v dnevni sobi zaslišala glasove. Prvi je bil Bliskovitin, drugega pa ni poznala, zato je ostala v kopalnici in prisluškovala.

»Kaj nisi rekla, da sta ti in Bela dobili novo sostanovalko. Je to tista, ki je bila danes sprejeta k rdečim. Neverjetno kajne? Kako ji je ime?« je navdušeno spraševala neznanka.

»Ne vem, rečem ji kar Rdeča. Saj veš, staro poimenovanje po sposobnostih. Bela je dobila ime po belem traku, ker je nekoč premagala vse iz belega traku in po svojih belih laseh. Črni zato, ker je vohun in se je s svojo sestro Črno včasih plazil po vseh sencah. Lahko sta šla mimo tebe, ti pa tega še opazil nisi. Črna je bila tako spretna. Tako jo pogrešam, le zakaj je morala pasti v vojni! Ko bi vsaj našli njeno truplo, Črni se ne bi več podil po deželi in je iskal. Postal je tako zamorjen, čisto drugačen kot je bil, ko je bila zraven njega Črna.« Še nekaj časa sta se pridrušeno pogovarjali, nato pa je obiskovalka odšla. Vse, kar je Rdeča še izvedela, je bilo dekletovo ime - Lindora. Še malo je počakala, da ne bi ugotovila, da je prisluškovala, nato pa odšla iz kopalnice. Bliskovita je sedela za mizo in nekaj pisala.

Ko je zagledala Rdečo, se je začudila in rekla: »Ti si pa dolgo v kopalnici, jaz grem ven čim hitreje je mogoče, ker je voda tako ledeno mrzla.«

Ustrašila se je, da je spregledala njeno krinko, odgovorila ji je kar najbolj sproščeno: »Da, voda je ledena. Premišljevala sem, ti si v zelenem traku, zato najbrž ne bova imeli skupnih vaj, mi boš torej ti pokazala, kje imam vajo?«

Bliskovita je odgovorila: »Ne, prosila sem svojo prijateljico Ren, ona je iz istega traku kot ti, zato imata hkrati vaje. Prišla te bo iskat, da bosta skupaj odšli na vajo. Verjetno bi morala kmalu priti... Jaz imam na vajo mečevanja v temi, še preoblečem se, potem pa moram oditi.«

Odšla je v svojo sobo in se oblekla v vadbeno oblačilo. To je bila prosto padajoča obleka, ki je bila navadno bele barve. Kroji so bili različni, vsa oblačila so bila na zgornjem delu oprijeta, krilo pa je bilo manj oprijeto, a ne široko. Bliskovitino vadbeno oblačilo je bilo bele barve z vijoličnimi obrobami in oprijetimi tričetrt rokavi, okoli pasu je imela zavezan zelen trak, s katerega je visel meč. Lase si je spela v kito in si okoli glave zavezala zelen trak, ki je pristajal njeni barvi las. Ko je šla k vratom, se je obrnila in

ji zaželela srečo na prvih vajah.

Bliskovita odšla, je Rdeča šla v svojo sobo in se pripravila. Kmalu je potrkal na vrata. Šla je odpret. Pred vrati je bila Ren. Ren je bila ravno tako velika kot Rdeča. Imela je rjave lase, dolge do ramen, ki jih je spela v dva repa. Ni bila posebno lepa, kazil jo je rahlo zlomljen nos in brazgotina, ki ji je črtala obrv. Na glavi je imela rdeč trak, pripeljala je tudi svojega konja, ki jo je čakal pred hišo. Okoli pasu je imela privezan tulec s puščicami, na rami pa lok. Ko je zagledala Rdečo, jo je pozdravila in ji pomignila, naj se ji pridruži.

Prijela je vajeti in skupaj sta stopali proti hlevom. Ren ni bila pretirano zgovorna, kar pa Rdeče ni motilo, uživala je v ogledovanju svojega novega doma. Ko sta prišli do hlevov, je Rdeča vzela svojo črno kobilo po imenu Lunja.

»Lep konj, je žlahtne krvi?« jo je vprašala Ren ki se je očitno navduševala nad konji.

»Ja, Angorske pasme je. Čistokrvna.«

»Uau! Mislila sem, da imajo take samo kralji. Moj žrebec je mešanček. Izhajaš iz bogate družine, kajne? Zadnje čase ni več veliko plemiških bojovnic. Veliko raje imajo razkošno življenje,« ji je obrazložila Ren, zraven pa občudujoče božala kobilo, kot bi bila iz zlata.

»Da, res smo bogati, ampak to ni pomembno, sedaj ko sem tukaj. Kje pa bomo imeli vajo?«

Ren se je samo zasmejala in zajahala svojega konja. »To ne bo vaja, to bo tekma. Vsak bo imel svojo barvo puščic, po gozdu bomo morali jahati s konjem in iskati figure, ki bodo skrite za grmovjem in za podobnimi stvarmi. Kako pa je ime tvoji kobili? Moj je Strelec.«

»Lunja.«

Zajahali sta konja in odjahali proti gozdu. Bil je kot ogromen otok sredi trav, če si šel predaleč, si se vrnil na travnik in si se potem moral vračati nazaj.

Ren se je obrnila k Rdeči: »Mislim, da bo danes pri naši uri tudi Ugway, to bo še posebno težko.«

Njeno predvidevanje se je uresničilo. Ko sta prispeli do mesta, kjer so bili konji sta šli iz sedla in spustili konja, da sta se pasla. Stopili sta k krogu sredi katerega je bil Ugway in še neki drugi mojster.

»To je Otis, učitelj lokostrelstva.« ji je šepnila.

»Zakaj nas je tako malo?« jo je vprašala Rdeča. Bilo je približno 40 bojevnikov.

»Približno deset jih še pride drugi pa imajo prost večer, ali pa vaje na drugih področjih.« Nato so prišli še preostali bojevniki.

Ugvy je začel govoriti. »Danes imate streljanje v temi, to je zelo koristno če boste napadeni ali pa boste padli v zasedo. Tako boste lahko našli Theorske vohune. S številom zadetih figur si boste pridobivali točke, če dvakrat zadenete isto figuro, se bo štela samo ene puščica. Vsak bo svoje puščice obarval, da jih ne zamešamo. Imate 5 minut časa.« Ren je svoje puščice obarvala rumeno, Rdeča pa modro. Nato sta šli k Ugvyu in Otisu.

Rdeča je zaskrbljeno vprašala Ren:»Ali moram povedati svoje ime ali lahko rečem, da sem Rdeča.«

»Za nas si Rdeča, zato tudi reči, da ti je ime Rdeča,« jo je nevede pomirila Ren. Ko sta se postavili v vrsto, je Ren zagledala pred seboj Jona.

»Hej, Jon!« je veselo pozdravila fanta. Jon se je obrnil in zagledal Ren.

»O, ti si. In kdo je to?« je z zanimanjem pokazal na Rdečo.

»To je Rdeča, saj veš ...«

»No, saj ni važno. Upam samo, da jo je ime vredno. Meni bi bolj pristajalo, veš. Rdečec, Rdečkon, ja to bi mi bilo všeč,« se je samovšečno nasmehnil.

»Jaz pa mislim, da bi ti bolj pristajalo Rdeči težak.«

To je bila Rdeča. Ren se je zasmejala. Jon je se je zarežal, vendar smeh ni bil iskren, ni bil navajen, da mu kdo vrača šale, zato se je hitro opravičil in odšel. Vrsta se je v temu času že premaknila in bili sta na vrsti. Ren je Ugvyu pokazala svojo puščico in povedala svoje ime. Nato je prišla na vrsto še Rdeča. Tudi ona mu je pokazala svojo puščico ter povedala svoje ime. Ugvy je ni prepoznal, zato jo je vprašal kdaj je prišla v tabor Miskelerjev.

»Danes,« mu je odgovorila. Iz neznanega razloga se je v njej naselil strah pred tem, kar bo sledilo.

»A, ti si tista. To mesto moraš obdržati, drugače greš v zeleni trak ali pa kam drugam. Priti moraš med najboljših deset. Veliko sreče.«

Rdeča je poklapano odšla k svoji kobili, ni pričakovala, da bo vse tako zapletlo. Kaj če ji ne uspe? Ren jo je že čakala.

»Pa kje si se tako dolgo obirala? Kaj ti je rekel Ugvy?«

»Da moram mesto v Rdečem traku obdržati, če danes ne bom med

prvimi desetimi, bom šla v zeleni ali pa kateri drugi trak.«

Ren se ji je kislo nasmehnila in jo opogumljajoče potrepljala po rami: »Saj ti bo uspelo.« Pravzaprav ni imela veliko upanja za Rdečo, a tega ji ni hotela pokazati. Priti med deset najboljših je že samo po sebi skoraj nemogoče, sama v petih letih še nikoli ni prišla niti blizu desetega mesta. Rdeča pa je še novinka, ne pozna vseh taktik in majhnih skrivnosti, ki so potrebne, da prideš med najboljše. To je bilo povsem nemogoče.

Nato so se razporedili okrog gozda in na Ugvayev ukaz odjahali vanj. Rdeča je bila zmedena, ni pričakovala, da se bo morala podati v majhen temen gozd s petdesetimi drugimi bojovníki. Njene sanje o življenju bojovníkov so se krušile, ni bilo tako kot je iz gledalo na prvi pogled. In kako za vraga naj pride med najboljših deset! Misel je prebudila njenega tekmovalnega in ponosnega duha. Ne bo pustila, da jo premagajo. Ne sme.

Njene misli so se zjasnile, zavila je vstran in se pognala v galop. Pripravila je lok in puščico ter začela opazovati drevesa. Kar naenkrat se ji je zazdelo, da je na drevesu opazila eno figuro, hitro je obrnila kobilu ter se vrnila, imela je prav. Na drevesu je bila figura, hitro je napela lok ter jo zadela, ni vedela kam je ustrelila, samo slišala je, kako se je puščica zadrla v les. V drncu je šla naprej in ustrelila še približno pet figur. Na koncu jih je naštel dvaindvajset. Takrat se je oglasil rog, ki je oznanjal konec.

Hotela je iti ven, vendar je izgubila čut za orientacijo, znašla se je na neznanem travniku. Hitro je obrnila, da bi poiskala drugo pot. Na jasi ni bilo nikogar, zato se je odpravila nazaj v gozd in prišla ven na drugi strani, ki pa tudi ni bila prava. Vrnila se je v gozd in razjahala kobilu, začela si je ogledati sledi. Ni ji šlo preveč dobro, saj gozd je pred tem na dolgo in široko prijahalo petdeset bojovníkov.

Nenadoma je zaslišala galop konja, očitno ni bila edina, ki je iskala izhod. Opazila je senco, ki se ji je nevarno bližala. Zaslišala je, kako je jezdec napel tetivo. Vsaka pora v telesu ji je ukazovala, naj se premakne, vendar je na svoje veliko razočaranje otrpnila od strahu. Ko se ji je jezdec približal, ga je prepoznala, bil je Jon. Takoj ji je bilo žal za vse zbadljivke, ki mu jih je prej izrekla. Nenadoma je spustil lok, a bilo je trenutek prepozno, puščica se je sprožila in priletele Rdeči naravnost v roko. Rdeča je začutila grozovito bolečino, kakršne ni občutila še nikoli. Njena predstava o čudovitem življenju bojovníkov se je sedaj popolnoma zrušila. Oči so ji nenadzorovano lezle skupaj, telo se ji je začelo majati. Slišala je kako je Jon